

⦿ POMHAJ BÓH

ČASOPIS EVANGELSKÍCH SERBOW

1. číslo

Budyšin, januar 1980

Lětnik 30

Nowolětny postrow předsydstwa cyrkwin- skeho dnja

Moje lube serbske sotry!

Moji lubi serbscy bratřa!

Poprawom sym ja nětko tež po starobje na rjedže, wot předsydstwa wróco stupić, wšak steju w sydomydžesatym lěće swojeho žiwjenja a po narodže „ryzy Serb“ njejsym, přetož mějach serbskeho nana a němsku mać. Sym w Němcach wotrostl a serbsku rěč hakle pozdžišo jako student nawuknyl. Ale bratřa su mje naležnje prosyli, dale w tutym zastojnstwje skutkować.

A tak chcu ja z lubosću k swojemu serbskemu ludej a k swojej cyrkwi to hišće chwilk dale sčinić, dołhož mi Bóh Knjz móc a strowosć k tomu da. Mam tola k stronje a k pomocy staršich a mlódšich bratrow a tež sotry w našim wuběrku.

A tak Was wšitkich tež lětsa lubje strowju na proze stareho do noweho lěta a Wam přeju na dobre serbske wašnje „Boži měr, Božu milosć, Bože žohnowanje, čilosć, strowosć, wšitko, štož Wam trěbne je na čele a na duši, a naposledku tež wěčnu zbóžnosć“!

A ja Was wšitkich wutrobnje pře-prošuju na naše hłowne zarjadowanja:

1. Na kublanski dzeń 25. februara w 9.30 hodž. w Budyšinje na Hornčerskej hasy 23.

2. Na Serbski ewangelski cyrkwinski dzeń 28./29. junija pola nas tudy w Bukecach.

Wšo daše zhoniće sčasom přez „Pomhaj Bóh“.

Prošće nětkole hižo wo to, zo by Bóh Knjz swoje žohnowanje k tomu wšemu da!

Waš Gerat Lazar,
farar na wotpočinku,
předsyda, w mjenje
wšitkich sobudželaćerjow
a Wuběrka cyrkwinskeho
dnja

Přispomnjenje: Starajće so sčasom wo bus! Kemše w Bukecach započnu so 29. junija w 9.30 hodž. Wot Budyšina mamy do wsy zwisk z busom a z čahom!

Tež redakcija „Pomhaj Bóh“ přeje swojim čitarjam do lěta 1980 bohate Bože žohnowanje! Přejmy sej zhromadne dopóznaća přez rozmyslowanje a pohlubšenje našeje křesćanskeje wěry přez wšostronsku informaciju!

Cyril Pjech, redaktor

Nowolětny postrow komisariskeho serbskeho superintendenta

Wšitkim čitarjam našeho časopisa „Pomhaj Bóh“ přeju bože žohnowanje za lěto 1980: Njeh nam milosćiwy Bóh to da, štož je nam na čele a na duši trěbne! Strowju Was z hronom za nowe lěto: „Wšitko, štož činiće ze slowami abo ze skutkami, to činiće wšitko w mjenje Knjeza Jězusa a džakujće so Bohu Wótcej přez njeho.“ (Kol. 3,17)

Albert-Hrodzišćan

To Serbow, „Pomhaj Bóh!“
mi je Haj wyše złoteho:
Nic ničo njej' wšak
wažniše, hač pomoc
Wjeršneho.

Handrij Zejler

24 66/30-31

[F263/82]

Wy budzące moi swędy ...

11. přinošk

Prokop Urban

Moto: „Nichtó njech će twojeje mladosće dla njezacpěwa.“

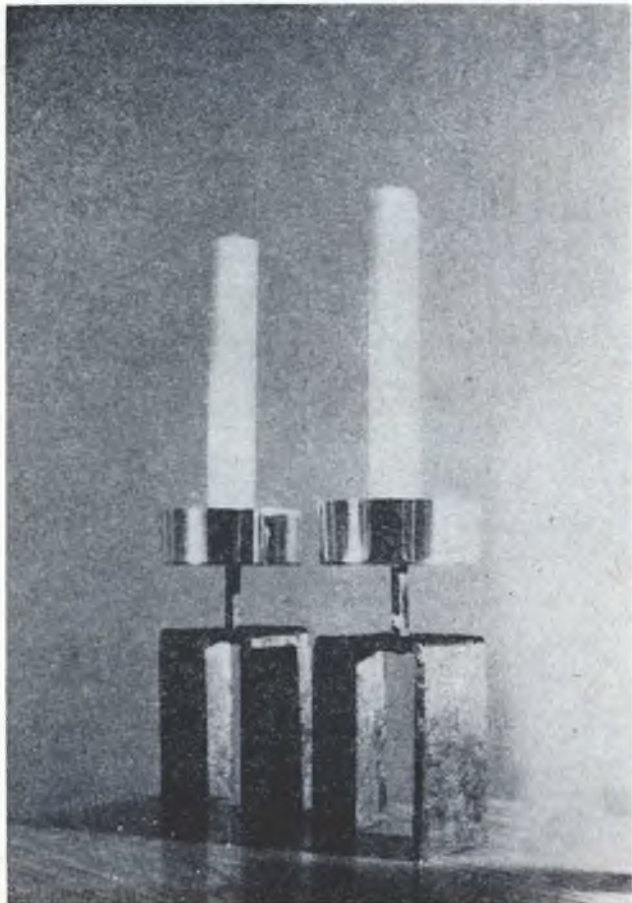
Student z Praskowskeho mlyna

Tak někak spodziwnje klepotaše na tutym dnju młyn w Praskowje, tak někak mjelčišo, a z chwilemi so zda- waše, jako by so koło wo wjele pomaišo wjerčało hač hewak. A tola čěčeše woda přez nje z poľnym prudom, dokelž bě w rěce nětko w nazymje – bě to 22. oktobra – wody dosć a nadosć. Abo běžeše snadž tak pomašu, dokelž bě njezděla? Zo by so woda chcyła wotpočnyć wot swo- jeho wšedneho rytma? Ale ně, tež to nic! Młyn mjenujcy na wonym 22. oktobru 1837 čakaše a bojazliwje poskaše. Čakaše a poskaše, hač so z wulkeje stwy njerozlehnje – plač nowonarodženeho džěsća! Hižo šěsć króć bě takle čakał, hižo šěsć króć bě so radostnje wobwjertnyło jeho koło, zo by maleho přiwitalo ze spěwom ródneho mlyna, ale – zrudoba – hižo šěsć razow so dospoľnje zastaji – młynk sam je zastaji, jako někotre dny po radostnym witanju njesechu z mlyna mały běly kašćik z drobnym džěćacym čelkom. ... Snadž stary młyn tež wo tym roz- myslowaše!

Ale tehdom, tehdom so roznošowaše plač džěsća, ale dospoľnje hinaši, hač běchu te, kotrejž bě młyn słyšał dotal. Bě to skoro wójnski wukřik, dobywace postrowje- nje žiwjenja. Młyn so rozwjěrca na poľne wobroty! Tónle hólčec wotrosće!

Wotrosće. Za dvě léce so jemu hišće přidruži hólčka, wjesoła, plapotaca a hrajkaca kaž te žolmički w młyn- skej rěce.

Wobě džěsći wotrosćeštej w starostliwej starosći ma- čerki a nanka, wotrosćeštej w pietistiskej swójbje, w ko- trejž z kóždym dychom wudychowaštej nutrnosć a móc wěry do Jězu Chrysta, Boha, Knjeza a Krala čłowjeskeho žiwjenja! Hólčec – mjenowaše so Jan Hendrich a po nanje Bjar – běše jara nadarjeny, a tohodla pošla jeho nan na studije na gymnazij do Budyšina. Wšak so za- wěsće nańdže někajki šwarna młynk, kotryž po boku lu- boznejše Młynkec džowki so postara tež wo młyn! Ale Jan, jeho nadarjenje, jeho talent słuša Bohu! Tež Jan to

tak rozumješe. Hižo na gymnaziju mjez swojimi towar- šemi skutkowaše woprawdže misionaršce. Nihdy w šuli njewobšudžeše, nihdy njewotpisowaše, ženje njelžeše. Nje- móžeše to! Měješe w swojej wutrobje Knjeza!

Tehdom běše při Michalskej cyrkwi Arnošt Bohuwěr Jakub farar, a k njemu přijězdźowaše husto do Budyšina tež Handrij Zejler, basnik, kotryž bě lubušć Lužiskich Serbow a wosebje mladžiny. Na Michalskej farje zetka so z nim tež někotre razy Bjar, a to měješe wulki wliw na jeho dalše wuwice. K horcemu nabožnemu začuću přida so horce wótčinske začuce. Stajnje bě sej toho wědomy, zo je Serb! Ženje njebě doma hinak rěčať, hinak so mod- liť, ale tute rozmoľwy z lubowacym basnikom pokazachu jemu jasnje tež winowatosć tuteho wótčinstwa! Winowa- tosć, być budźičel!

Nalěto 1856 dokónči Jan swoje gymnazialne studije a dokónči je tak wuběrny, zo dosta slěbornu medalju. A što dale? Móže něchtó na tym dwělować? Samozrozum- liwje teologiju! Hnydom po jutrach, hnydom wutoru 25. měrca wotjědže mlody Bjar do Lipska.

A w Lipsku na uniwersite skedźbni bórže na sebje přez swoju wulku, přewulku pilnosć, z kotrejž njestuduje jenož teologiju, ale tež filozofiju a tež lačinu a griek- šćinu, štož běšte jeho najlěpšej předmjetaj hižo na gym- naziju. Skedźbni na so tež ze swojskim a wulkim kuzľom wosobiny, prosće přez krasnosć jeho duše, kotraž so z nje- ho swěćeše a z kotrejž wobkuzľa cyľu swoju wokolinu. Džětaše tak pilnje, dokelž chcyše najlěpše služic swojej domiznje, Lužicy, jako farar. Ale tež w Lipsku hižo po- prawom přědowaše z cyľym swojim jednanjom a wězo tež ze swojim słowom swojim přěcelam a husto tež druhim ludžom.

Přidźechu hody 1858. Bjar njejděže domoj. Bě teh- dom wulka zyma, wšudže bě wšo poľne sněha, a Jan nje- čuješe so derje. Wosta tohodla w Lipsku. Njebě wšak tam sam, dokelž dosć studentow wostawaše přez hody tu, do- kelž běchu hodowne próždny poměrnyje krótkje. Pator- žica bě tehdom pjatk. Janej poča tak hubjenje być, zo wosta ležo. W duši měješe tola hodownu krasnosć, kras- nosć wědy wo narodženju Zbóžnika, za kotrehož slawu chcyše džělać. Hody so minychu, ale Janowa chorosć so njepolěpši, ale zhórši so. Lěkarjo rěčachu wo zahorjenju płucow wot nazymnjenja. Zahorjenje so zminy, ale Jan žaľosćeše dale. Tež we ložu pilnje dale wuknješe. We ložu pisaše do serbskich časopisow swoje „Dopisy z Lip- ska“, tež we ložu ležo rěčeše ze swojimi přěcelami wo Bohu, wo krasnosći wěry a tež wo winowatosćach, kiž z wěry wuńdu.

Na jutry přichodneho léta pak jědžeše domoj. To bě kónč apryla. Lužica witaše jeho z kuzľom nalěca, wjerby wokolo mlyna běchu poľne slěbornych wowcok, a ho- jace překašelske zelo swěćeše so ze swojimi zlotymi hlóž- kami po cyłej wokolinie. Tež pohľušaca woń runje kée- jaceho popjerjoweho drjewa so přida ke krasnosći a sla- wje jutrow.

Haj, jutry běchu slawnostne! A Jan Bjar přežiwi je jara intensiwnje, ale – doma. Jeho mocy stajnje bóle wotebërachu. Čelne mocy. Suchoćina, chorosć, přećiwo kotrejž so tehdom tak težko namaka někajke lěkarstwo, ničese jeho płuca, jeho strowotu, jeho žiwjenje ...

A jako čilaše so meja ke kóncej, přidźe tón štwórtk. na kotrymž Knjez Jana wotwoľa. Běše to 26. meje 1859.

Jan bě tehdy dwajadwaceći lét, ani hišće prawje. Nje- dočaka so dopjelnjenja swojeho wulkeho žedženja. Ani jónu njebě stať jako duchowny na klětce, ani jónu njebě wuslužil swjatej Wječeri! A tola: Wěsće, cyle wěsće słuša k tym, kotřiž su a běchu jasni a rozsudženi swědkojo swojeho – a našeho – Knjeza!

Dodawk: Wo Bjarje steji w „Serbskim biografiskim słowniku“: Narodži so 22. 10. 1837 w Praskowje pola Ho- džija (wokr. Budyšin), zemrě 26. 5. 1859 w Praskowje. Syn młynka. Prócowar doby narodneho zbudženja. Po wopyće ludoweje šule w Džiwoćicach a Hodžiju a mě- šćanskeje šule w Budyšinje zastupi 1850 do gymnazija. Člon towarstwa Societas Slavica Budissinensis, 1853 do 1855 jeho starši, wot 1856 w Lipsku student teologije a fi- lozofije. Studij klasiskich rěčow. Starši Lipšćanskeje „So- rabije“ (1838). Sobudžětaćer rukopisneje Serbskeje no- winy „Sorabije“. W Serbskich nowinach jeho dopisy z Lipska.

Wón zemrě potajkim runje před sto a dwaceći lětami!

Swěćnikaj a woľtarny wobraz (str. 3) w Riesa-Weida.

Serbski ewangelski tydzień

— Wapienica 1979 —

Tež w tutym léce móžachu ewangelscy Serbja z Božej pomocu swójskeje do małeje wsy Wapienicy. Je to krasne městačko w rjanej krajinje Beskidow, njedaloko Bielska Bialy.

Podachmy so, a to dokładnje 21 lůdži, létsa do susodneje Ludoweje Pólskeje do małeje wsy Wapienicy. Je to krasne městačko w rjanej krajinje Beskidow, njedaloko Bielska Bialy.

Dnja 12. oktobra wotjědzechmy poľni napjatosće a woćakowanja z Budyšina a dnja 19. oktobra so wróćichmy poľni dobrych nazhonjenjow a džakownosće.

W ewangelskim cyrkwinskim domje „Betanija“ dožiwichmy krasnu slowjansku hospodliwosć přez sotru Irenu z jeje dušnymi a pilnymi pomocnikami. Mějachmy čiste stwy, mjehcke ľoža a — štož nam kóždy ranje, připoldnju a wječor stajnje zaso nowu chwalbu wužadaje — předobru jědz! Dóstachmy narodny bigos, pirogi, hriby, krupy z ryzy hejdušku zhotowjene a wosebje kóždy dzeń enormnje slódné poliwiki!

Naše dny započachu a skónčichu so z Božim slowom našeho něhdyšeho superintendenta Wirtha, kotryž běše zdobom nawjedowar a wuspěšny organizator našeho serbskeho tyždjenja.

Z wjesolej wutrobu sej zaspěwachmy naše serbske kěrluše na našich nutrnosćach po snědani a wječeri. Cyle šesć dny mējachmy harmoniske wotměnjenje mjez wotpoćowanjom a zajimawej diskusiju a bjesadu. Předewšěm kóždy wječor so schadzowachmy w našej werandze, zo by jedyn wot druhého něšto zhonil, abo powědachmy wo powšitkownych, kóždeho pak nastupacych prašenjach.

Nawjazachmy tež dobry kontakt z ewangelskej wosadu w susodnej wsy Jaworze. Njedzeli džěchmy kemši a potom běchmy přeprašeni do farskeho domu na kofej. Knjez superintendent Wirth bě hižo před 6 lětami

w tutej wosadze na wopyće, a tak nastachu hnydom bliske a přecelске rozmótwy. We wosadze wobsteji měšany chor, kotrehož spēwanje slyšachmy z paska. Knjez farar Nowak a Radoměr Wićaz, našej toľmaćerjej, staraštaj so, zo byštaj w swojich řečach wšu džakownosć zwurazniľoj a podšmórnyľoj wažnosć serbsko-pólskich a powšitkownje slowjanskich stykow wosebje za nas Serbow. A naša serbska řeč pak běše za kóždeho kmány komunikaciski srědk — to je kóždy z nas pytnyľ!

Njedzeli wječor powědaše nam knjez farar H. Nowak ze swojeho žiwjenja. Slyšachmy z napjatosću, zo běchu jeho pospyty, jako serbski farar skutkować w serbskej wosadze w službje Božeho słowa podarmo, kak běchu wyše bramborske cyrkwine instancy je zadžěwaľe. Wjeselachmy so z nim, zo wón nětko pozitiwnje na swoje nětčiše žiwjenje jako wuměnkaz zhladuje a přeco zaso móc a radosć při serbskim džěle namaka.

Póndzeli po nutrnosći přez komisariskeho serbskeho superintendenta fararja Alberta-Hrodžišćanskeho čitachmy balady Jana Radyserba-Wjele a wurězk z jeho knihi „Bitwa pola Budyšina“. Knjeni Hempelowa přečita wurězk z knihi Měrcina Nowaka-Nječorńskeho „Hóľcik, hóľcec, listonošer“. Tute literarne čitanja smy kóždy dzeń dale wjedli.

Najwjetši boži dar mějachmy na ćoplym slóncu a z radosću podachmy so po wobjedze abo připóľdnějším spajnje do bliskich horow.

Njedzeli wječor pohlada k nam do „Betanije“ wosadny farar Janik. Najprjedy pokazowaše nam wobrazy rjaneje krajiny, a widzachmy swjedzen-

pisowaše swoje džělo jako sobudžělaćer w zawodze „Robotron“, a skónčichmy woprašowanje při raketach a swětńišću a ćehodla dyrba naša zemja stajnje wokoľo slóncu dróhować.

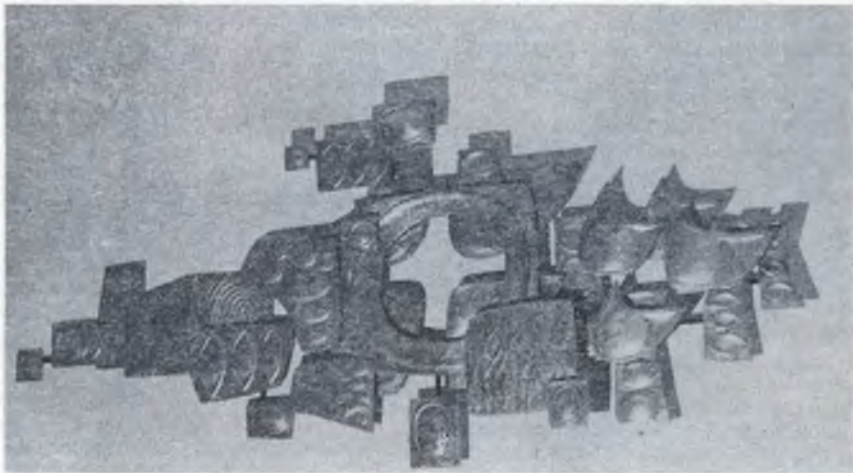
Předewzachmy sej poprawom wulět do Krakowa a Ošwićima (Auschwitz). Z Wapienicy běchu pak tak špatne zwiski z ćahom a z busom, zo dyrbjachmy so tutoho programoweho dypka wzdać.

Tak džělichmy so wutoru popóľdnju, a někotři pućowachu do Wilkownice a druzy so wuchodzowachu w horach pola Wapienicy.

Wječor wopytaštaj nas senior Wegerť a jeho mandželska, a zhonichmy wjele zajimaweho z poľoženia ewangelskeje cyrkweje w kraju, z kotrehož pochadza bamž Jan Pawoľ II.

Dale běše krasne wjedro, a dale čitachmy Nječorńskeho po nutrnosćach, a naša harmonija a mjezsobne dorozumjenje wostaštej tež hać do poslednjeje minuty cyleje jězby. Mějachmy mjez nami štyri šesnaćelětně holića, jednu studentku, jednoho fyzikarja, jednu bibliotekarku, třoch duchownych, jednoho wučomnika a dalšich ewangelskich Serbow. A runje přez rozdžěle po starobje a po powoľanju běše kóždy wažny a zajimawy z druhého, a wažachmy sej tu móžnosć, zchromadnje w božim duchu tutón tydzień dožiwěć.

Srjedu wječor mějachmy aktualnu temu na programje — diskusiju wo artiklu našeho přecela fararja Pjecha z Riesy, kotryž bohužel njemóžeše tute dny mjez nami býć. Čitachmy jeho artikl, a Radoměr Wićaz zahaji diskusiju ze zawodnymi slowami wo wobľuku a zrozumjenju toho artikla, kotryž běše wotčísčany w „Sächsische

ske kemše pod hoľym njebjom. Potom mějachmy Budyšin před sobu, Njeswaćidlo, Rakecy a druge serbske wosady. Běchu to dopomnjenki fararja Janika na jeho „Łužisku turneju“. Pozdžišo prašachmy so jeho za počahami z katolskej wosadu a za cyrkwinym žiwjenjom w Jaworzach. Ze scerpľiwosću a mudrymi slowami nam wón wšitko rozkladowaše, tež, zo by sej rady awto kupil, zo pak je to za fararja z dwěmaj studowacymaj džěšćomaj předrohe.

Póndzeli bě wječor interwlewa. Madlena Nowakojć, studentka sora-bistki, rozprawješe wo swojim jednolětnym přebywanju w Sowjetskim zwjazku, a bratr Radoměr Wićaz wo-

Zeitung“ (organ Drježdžanskeho wobwodneho wjednistwa SED). Bórze započa so wotewrjena wuměna našich mēnjenjow. Młoda generacija mēješe druge mysle hać naši starši wobdžělnicy, ale začuwachmy, zo njeběchmy runjewon hordži na našeho fararja Pjecha. Farar Nowak mēnješe, zo ke kóždej tajkej aklamaciji sľuša tež wěcowna kritika. Wućer na wotpoćinku Zoba praji napřeco tomu, zo dyrbymy so angažować a naš stat sobu twarić. Toho samsneho mēnjenja běše tež. M. Nowakojć: nićto njemóže njepolitiski býć, a wěcownu kritiku naše knježerstwo samo trjeba. Ale w času diaspory jako farar ewangelskeje wosady taj-

ku absolutnu přezjednosť zjawnje za jeničku móžnosť křescana w socialisticim staće namjetować, mějachmy za dwělomne. Steješe za naš prašenje, kajki powšitkowny směr měješe tajki artikl. Farar Nowak namjetowaše, fararja Pjehowe słowa jako započatk rozhlósosoweje komunikacije mjez cyrkwu a serbskim ludom wužiwać.

A hižo wotučićmy posledni dzeń we Wapienicy. Što činić, hdyž so wot ranja dešćuje? Njeběchmy zli, přetož poslednje wotpočowanje před domojžbu jara witachmy!

Zhromadźichmy so k našej nutrności a k literarnemu čitanju, a pozdžišo běchu zaso interviewy na rjedže. Woprašowachmy so nětčišeho komisariškeho serbskeho superintendenta Alberta wo jeho předstajenjach wo nowym zastojnstwje. Zhonichmy wo serbskim wosadnym zwjazku w ewangelskich wosadach, wo prócowanju wo serbske kemše na wjeskach. Dóstachmy slubjenje, zo so přichodny serbski cyrkwinski dzeń dnja 28./29. junija w Bukecach derje přihotuje. Hižo tradicionalnej serbski bus a serbski tydzeń wostanjetej w rukomaj superintendenta na wustřbje Wirtha.

Što činimy za našu młodzinu? Njeje móžno, šulerjow w Budyšinje w Božim słowje zhromadzić, woprašo so knjeni Hempelowa. Ewangelska cyrkej trjeba sobudžěło a zamołwitosć kóždého jednotliwca. Superintendent bjez aktiwnych wosadow njemóže ničo wuskutkować, a tak widžimy naš nadawk w stajnym sobudžěle a angažowanju za našu serbsku nabožnu wěc a za našu ewangelsku cyrkej we woběmaj Lužicomaj. Snadž je rezewa toho wosebje w aktiwizowanju delnoserbskich a wosebje Slepjanskich wosadow. Njesměmy mjenujcy ženje zabyć, zo mamy naše najbliše sotry a našich najblišich bratrow w susodstwje!

Po wobjedze a małej přestawce so k poslednjeje a snadž najwažnišej rozmołwje tutoho tydženja zetkachmy. Korla Wirth, bratr superintendenta, powědaše nam młodym wo narodnym hibanju po léce 1945. Zhonichmy wo zaměrach Narodneje rady w Praze, wo skutkowanju Domowiny we Lužicy a wo čezach přewjedźenja serbskeje wučby.

Zeznajomichmy so ze serbskimi prócowarjami a jich idealemi. Tajke wuwjedźenja běchu njesměrnje zajmawe, dokelž mamy relatiwnje mało skladnosćow, z ertow stareje generacije wo našich serbskich stawiznach zhonić.

Běchmy na kóncu našeho serbskeho tydženja, stejimy pak na započatku, zo by kóždy tydzeń serbski byl! Wutrobny džak našim organizatoram a zamołwitým, našim přeložowarjam,

Pomhaj Bóh, časopis ewangelskich Serbow. — Wuchadza jónkróc za měsac z licencu č. 417 Nowinarskeho zarjada pola předsydy Ministerskeje rady NDR. — Rjaduje Konwent serbskich ewangelskich duchownych. — Hłowny zamołwity redaktor: Farar Cyril Pjeh, 84 Riesa 11, Windmühlenstraße 17, tel. 44 91. Ekspedycja: Farar Lasar, 8601 Bukeycy (Hochkirch, Kirchweg 4). — Ludowe nakładnistwo Domowina, Budyšin. — Čiště: Nowa Doba, čišćerňa Domowiny w Budyšinje (III-4-9-2066)

a wosebity džak słuša ewangelskej wosadze we Wapienicy.

Zwuraznichmy našu spokojnosť tež z přepodaćom dara za našich hosćičelow.

Myslu sej, zo bě tutón tydzeń wuspěšny a rjany, a wjeselimy so na přichodne zhromadženje w přichodnym léce!
M. Nowakoje

POWĚŠĆE

Pjatk, 14. decembra, zemřě w Berlinje na raka předsyda konferency katolskich biskopow w NDR, dr. Alfred kardinal Bengsch, arcybiskop, biskop Berlinski. Wón bu jenož 58 lět stary. Wo njeho žaruja 1,2 milionow katolskich křescanow w našej republice.

Hodźij: Dnja 1. nowembra zemřě najstarši wosadny Hodźijskeje wosady, knjez Gerhard Smola (Schmole) z Lešawy. W starobje 98 lět zemřě z nim posledni staw stareje serbskeje burskeje swójby, kotraž běše 400 lět za sobu wobsedžerka samsneho burskeho kubla w Lešawje. Gerhard Smola bě hač do wysokeje staroby jara čily. Móžeše na příklad hišće po swojich džewjećdzesacínach z mopedom kemšam wježdzić. Wón bě hač do smjerće swěrný čitar našeho „Pomhaj Bóh“!

Budestecy: W léce 1980 swjeći wosada 250. jubiley natwara cyrkweje. Cyrkej natwari so pod fararjom Janom Běmarjom. Narownej kamjenjej fararja Michała Frencla, budžerja Serbow, a přeložowarja Noweho zakonja do serbsčiny a Jana Běmarja, so w léce 1980 na košty Serbskeho wotrjada pola Nutřkowneho ministerstwa NDR wobnowitej. Wonej běštej so w léce 1978 wot sewjerneje strony kěrchowu do předruma cyrkweje nutř wzałoj. Pod fararstwom Michała Frencla natwarjeny a 1688 poswjećeny woltar (Frencl bě 1628–1706 žiwy) so we wokomiku wobnowja. Wón je po stilu burski barok. Tohorunja wobnowja so 1857 wot firmy Kreuzbach, Borna pola Lipska, natwarjene pišćece.

Serbske bože služby w januaru 1980

6. 1. — Tři krale

Budyšin-Michałska 9.00 hodž. kemše (P. Albert)

Hrodzišćo 8.30 hodž. kemše (S. Albert)

Budestecy 14.00 hodž. kemše z božim wotkazanjom (Wirth)

13. 1. — 1. nježdela po Třoch kralach

Huska 10.00 hodž. kemše (Wirth)

Minaka 8.30 hodž. kemše (Feustel)

Bukeycy 8.30 hodž. kemše (G. Lazar)

20. 1. — 2. nježdela po Třoch kralach

Budyšin 10.00 hodž. kemše z božim wotkazanjom (Wirth)

Rakecy 9.00 hodž. kemše (J. Lazar)

Poršicy 8.30 hodž. kemše z božim wotkazanjom (Wirth)

27. 1. — Poslednja nježdela

po Třoch kralach

Bart 10.00 hodž. kemše (S. Albert)

Hodźij 10.00 hodž. kemše (Wirth)

Njedawno widžachmy w našej telewiziji wusylanje wo fararju Ben Chavisu. Pokazowachu so tež wobšěrne wurězki z božich službow ewangelskich čornuchow w USA. Ben Chavis je wojowar wo staćanske prawa čornuchow w tutym kraju a bu tohodla, kaž je dopokazane, njewinowaće, za wjele lět zasudženy, mjeztym pak na swětadaloke protesty pušćeny.

Malešecy: Kaž w mnohich wosadach su tež w našej bibliske přednoški bibliskeho tydženja wěsty wjeršk wosadneho žiwjenja. Wopytuja so wot wjac hač sto ludži kóždy wječor. Lětsa w tydženju po smjertnej nježdeli mějachmy jako přednosowarjow superintendenta Křeža z Budyšina a serbskeju fararjow Lazarja z Rakec a Pjecha z Riesy.